

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: AUTOKONEX, s.r.o.**, IČO 26319331, se sídlem Truhlářská 16, 301 00 Plzeň, *zastoupeného Mgr. Martinem Pechem, advokátem, se sídlem Malá 6, 301 00 Plzeň*, proti **žalovanému: Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2016 č. j. 9874/1.30/15-5,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím Státní úřad inspekce práce zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj čj. 10236/6.30/15-26 ze dne 2.11.2015. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl, že žalobce spáchal správní delikt podle § 26 odst. 1 písm. f) zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce tím, že neposkytl zaměstnanci M.P., nar. ... v pracovním poměru od 1.5.2011, příplatek za dobu noční práce nejméně ve výši 10% průměrného výdělku nebo jiné minimální výši, kterou zaměstnanec vykonával, ve specifikovaných dnech měsíce října, listopadu a prosince roku 2013 a ve specifikovaných dnech měsíce ledna a února roku 2014, čímž porušil ust. § 116 zákoníku práce č. 262/2006 Sb. Současně rozhodl, že žalobce spáchal správní delikt podle § 26 odst. 1 písm. c) zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce tím, že neposkytl zaměstnanci M.P., nar. ..., v pracovním poměru od 1.5.2011, příplatek za dobu práce v sobotu a v neděli nejméně ve výši 10% průměrného výdělku nebo v jiné minimální výši, kterou

zaměstnanec vykonal ve specifikovaných dnech měsíce října, listopadu a prosince roku 2013 a ve specifikovaných dnech měsíce ledna a února 2014, čímž porušil ust. § 118 odst. 1 zákoníku práce č. 262/2006 Sb. Současně rozhodl, že žalobce spáchal správní delikt podle § 27 odst. 1 zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce tím, že neposkytl zaměstnanci M.P., nar.... v pracovním poměru od 1.5.2011 při skončení pracovního poměru náhradu mzdy za nevyčerpanou dovolenou za rok 2013, čímž porušil ust. § 222 odst. 2 zákoníku práce č. 262/2006.

Za spáchaný správní delikt byla žalobci uložena pokuta v souladu s § 26 odst. 2 písm. c) zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce ve výši 150.000,- Kč.

II. Žaloba

Žalobce v části žaloby III. tvrdil, že správní orgán rozhodl nesprávně, jelikož žalobce vyplácel svému zaměstnanci M.P. příplatky za práci v noci a o sobotách a nedělích v rámci vypláceného mzdového tarifu určeného mzdovým tarifem, který měl zaměstnanec údajně podepsat. Tento zaměstnanec měl určený nástup do práce ve 3:15 hod. ráno a jeho příjezdy a odjezdy byly jednoznačně určené jízdními řády rozvozové linky, se kterými byl zaměstnanec seznámen před nástupem do práce. Podle zákoníku práce za dobu noční práce přísluší zaměstnanci dosažená mzda a příplatek nejméně ve výši 10% průměrného výdělku. Je však možné sjednat jinou, minimální výši, a způsob určení příplatku. Práce zaměstnance byla pravidelně v nočním období a příplatek za noční práci byl již součástí jeho mzdy a byl sjednán mzdovým výměrem. Mzdový výměr ze dne 26. 3. 2012 obsahuje doložku, že součástí mzdového tarifu jsou i příplatky podle § 116 a § 118 zákoníku práce, jelikož se jedná o pravidelně se opakující práci. Podpis zaměstnance na tomto mzdovém výměru je datován dnem 29.3.2012. Zaměstnanec tak souhlasil s platovým výměrem, po skončení pracovního poměru převzal zápočtový list i potvrzení o zaměstnání bez výhrad či připomínek. Stanovení konkrétních mzdových připomínek podle žalobce bylo zcela v souladu s § 113 odst. 1 zákoníku práce, a lze je blíže konkretizovat mzdovým výměrem, se kterým musí být zaměstnanec seznámen před začátkem výkonu práce. Právě tomu tak v případě zaměstnance žalobce bylo. Správní orgány proto své rozhodnutí postavily na nesprávném názoru, že žádný příplatek za noční práci nebyl se zaměstnancem sjednán, neboť ten byl určen jako součást mzdy v platovém výměru.

V části žaloby IV. žalobce namítal porušení zásady *ne bis in idem*. Žalobce byl podruhé potrestán za stejný správní delikt spáchaný ve vztahu k témuž zaměstnanci, aniž by bylo předchozí řízení pravomocně skončeno. Podle žalobce se případně mohlo jednat o pokračující správní delikt. Správní orgán nesprávně označil jednání žalobce za recidivu, jelikož řízení o správním deliktu bylo zahájeno v době, kdy předchozí řízení nebylo pravomocně skončeno.

V části žaloby V. žalobce tvrdil, že v napadeném rozhodnutí je v části týkající se ukládání pokuty uváděno, že žalobce v průběhu kontroly uváděl nepravdivé a zavádějící informace, avšak tyto skutečnosti nebyly blíže rozvedeny. Přesto z tohoto závěru správní orgán vycházel při ukládání sankce, což způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

V části žaloby VI. žalobce namítal likvidační výši pokuty. Žalobce připustil, že uložená pokuta je vypočtena v rozmezích sankce, kterou je správní orgán vázán v rozsahu od 0,- Kč do 2.000.000,- Kč, ale každá sankce by měla v sobě spojovat složku individuální represe a individuální prevence, neboť pouze v této situaci individuální prevence působí jako prostředek prevence generální. Žalobce přitom namítal, že již při uložení první pokuty ve výši 50.000,- Kč musel zareagovat na sankce ze strany správního orgánu tak, že linka, kterou žalobce provozoval a kterou zabezpečoval zaměstnanec žalobce M.P., byla zrušena právě z nedostatků finančních prostředků žalobce.

Žalobce z těchto souhrnných důvodů navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný v písemném vyjádření uváděl, že žalobce v žalobě opakuje stejné výhrady, jaké uváděl v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K jeho námitce týkající se noční práce žalovaný zdůraznil, že předmětný mzdový výměr zaměstnance M.P. žádný podpis zaměstnance neobsahuje a proto se žalobce nemůže ani dovolávat údajného souhlasu zaměstnance se stanovením příplatku. Zaměstnavatel přitom nemůže mzdovým výměrem určit, že je příplatek za noční práci součástí stanovené mzdy a to jen z toho důvodu, že nemůže předem vědět, za kolik hodin přesně odpracované noční práce zaměstnanci v konkrétním měsíci vznikne na příplatek nárok. Součástí mzdy může být pouze příplatek za případnou práci přesčas za striktně stanovených podmínek, vyplývajících z ust. § 114 zákoníku práce.

K námitce žalobce, že mu může být kladen k tíži maximálně pokračující skutek, žalovaný konstatoval, že z obsahu správního spisu i ze žalobou napadeného rozhodnutí zcela zřejmě vyplývá, že kontrolovaná období, v nichž bylo zjištěno protiprávní jednání žalobce v případě prvního i druhého trestání na sebe přímo nenavazují a proto správní orgány nemohly hovořit o pokračujícím skutku, neboť tento nebyl ve správním řízení prokázán. V právním případě postihu žalobce ze strany orgánu inspekce práce se žalobce předmětného skutku dopustil v období od listopadu do prosince roku 2012 a v druhém případě se jednalo o období od října 2013 do února 2014.

Žalovaný konstatoval, že odkazuje na vlastní argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí, uváděnou ve vztahu k odvolacím důvodům, kterými se žalovaný řádně zabýval. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Projednání věci před krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Žalobce v rámci prvního žalobního bodu specifikovaného v části žaloby III. tvrdil, že správní orgán pochybil, když neakceptoval, že žalobce vyplácel svému zaměstnanci příplatky za práci v noci a o sobotách a nedělích v rámci jeho mzdy na základě mzdového výměru, který měl zaměstnanec podepsat.

Podle § 116 zákoníku práce č. 262/2006 Sb. za dobu noční práce přísluší zaměstnanci dosažená mzda a příplatek nejméně ve výši 10% průměrného výdělku. Je však možné sjednat jinou, minimální výši a způsob určení příplatku.

Podle § 118 odst. 1 cit. zákoníku práce za dobu práce v sobotu a neděli přísluší zaměstnanci dosažená mzda a příplatek nejméně ve výši 10% průměrného výdělku. Je však možné sjednat jinou, minimální výši a způsob určení příplatku.

Podle § 27 odst. 1 písm. c) zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce právnická osoba se dopustí správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců tím, že neposkytne zaměstnanci ve stanoveném termínu mzdu, nebo plat nebo některou její složku.

Podle § 26 odst. 1 písm. f) téhož zákona právnická osoba se dopustí správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců tím, že neposkytne zaměstnanci příplatek za práci ve ztíženém a zdraví škodlivém pracovním prostředí a za práci v noci.

Podle § 26 odst. 2 písm. c) téhož zákona, za správní delikt podle odst. 1 písm. b), c), f), g), i), l) a m) lze uložit pokutu až do výše 2.000.000,- Kč.

Při posuzování důvodnosti uplatněného žalobního tvrzení vycházel soud ze stavu věci dokumentovaného obsahem správního spisu a z dikce a následného výkladu ustanovení § 116 a § 118 cit. zákoníku práce.

Obsah správního spisu dokládá, že mezi žalobcem a M.P. byla dne 1.5.2011 uzavřena pracovní smlouva se vznikem pracovního poměru dnem 1.5.2011 s tím, že pracovní poměr byl sjednán na dobu neurčitou. Žalobce rovněž předložil vnitřní předpis, kterým se vydává *Vnitřní mzdový předpis zaměstnavatele AUTOKONEX s.r.o., Plzeň, Truhlářská 16*. V rámci článku IV. je v tomto vnitřním mzdovém předpisu stanoveno, že zaměstnavatel určí zaměstnancům výši jejich mzdového tarifu prostřednictvím mzdového výměru. Se mzdovým výměrem bude zaměstnanec seznámen nejpozději v den nabytí jeho účinnosti. Tento vnitřní předpis nabyl účinnosti dne 1.3.2012.

Součástí správního spisu je dále *Mzdový výměr*, kterým žalobce jako zaměstnavatel M.P. na základě jeho pracovního poměru a pracovního zařazení podle zákoníku práce a nařízení vlády č. 567/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s účinností od 1.4.2012 stanovil zaměstnanci mzdu:

- 1) Mzdový tarif ve výši 10.000,- Kč. Jedná se o nárokovou složku mzdy
- 2) Osobní příplatek až do výše 7.000,- Kč. Jedná se o nenárokovou složku mzdy. Nárokovou složkou mzdy se stane až v případě rozhodnutí zaměstnavatele o jejím přiznání.

3) Prémie 3.000,- Kč. Jedná se o nenárokovou složku mzdy. Nárokovou složkou mzdy se stane až v případě rozhodnutí zaměstnavatele o jejím přiznání.

Součástí mzdového tarifu jsou příplatky dle zákoníku práce podle ust. § 116 a § 118, neboť se jedná o pravidelně se opakující práci. Mzdový předpis je opatřen datem 26.3.2012 s oznámením, že zaměstnanec byl s ním seznámen 29.3.2012. Předložený mzdový výměr neobsahuje podpis zaměstnance žalobce M.P.

Mzda za noční práci a mzda za práci v sobotu a neděli je ve smyslu § 109 odst. 2 zákoníku práce peněžitým plněním poskytovaným zaměstnavatelem zaměstnanci za práci. Navýšení této mzdy představované příplatkem za noční práci a příplatkem za práci v sobotu a neděli jsou plnění poskytovaná zaměstnavatelem zaměstnanci nad rámec mzdy, jejímž účelem je kompenzovat zaměstnanci zhoršené pracovní podmínky a zásah do jeho osobního nebo rodinného života. S účinností od 1.8. 2008 zákoník práce umožňoval *jinou minimální výši a způsob určení příplatku sjednat jen v kolektivní smlouvě*. S účinností od 1.1.2012 novela zákoníku práce provedená zák. č. 365/2011 Sb. umožnila, aby *jinou minimální výši a způsob určení příplatku* bylo možno sjednat vedle kolektivní smlouvy, též přímo se zaměstnancem v pracovní či jiné smlouvě.

V projednávaném případě také žalobce na této možnosti stavěl svoji argumentaci v prvním žalobním tvrzení a tvrdil, že u zaměstnance M.P. byl příplatek na noční práci i za práci v sobotu a neděli sjednán mzdovým výměrem. Mzdový výměr, tak jak byl žalobcem správnímu orgánu předložen, však neprokazuje, že by mezi žalobcem a jeho zaměstnancem došlo ke sjednání jiné minimální výše a způsobu určení příplatku ve shodě s ust. § 116 a § 118 odst. 1, věta poslední, zákoníku práce. V tomto směru soud plně akceptuje závěr správního orgánu I. stupně i žalovaného, že ani v případě, že by zaměstnanec žalobce byl s předmětným mzdovým výměrem seznámen, jak dokládá jeho závěrečná poznámka - *zaměstnanec seznámen dne 29.3.2012*, tak ani v tomto případě nemůže logicky takovéto vzetí na vědomí obsahu mzdového výměru nahradit zákonem požadovaný souhlas zaměstnance s jiným způsobem sjednání minimální výše příspěvku a způsobu jeho určení. Žalobce se svým zaměstnancem proto si neujednal jinou výši příplatku za noční práci a za práci v sobotu a neděli, což ostatně podporuje i další obsah správního spisu zahrnující mzdové listy a výplatní pásky zaměstnance žalobce M.P. Žalobní tvrzení obsažené v žalobě v části III. proto není důvodné.

Při posuzování žalobního bodu obsaženého v části IV. žaloby dovolávajícího se porušení zásady *ne bis in idem* vycházel soud z obsahu správního spisu, ze kterého shledal následující skutečnosti. Oblastní inspektorát práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj svým rozhodnutím ze dne 24.10.2013 čj. 18720/6-30/13/14.3 ve spojení s rozhodnutím Státního úřadu inspekce práce ze dne 13.2.2014 čj. 159/1.30/14/143 rozhodl, že žalobce AUTOKONEX s.r.o. se sídlem Truhlářská 16, Plzeň, je vinen ze správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců podle § 26 odst. 1 písm. c) zák. o inspekci práce, kterého se dopustil tím, že u zaměstnance M.P. nesplnil povinnost danou ust. § 118 odst. 1 zákoníku práce, když uvedenému zaměstnanci neposkytl k dosažené mzdě příplatek za práci v sobotu a neděli, za odpracované specifikované dny v měsíci listopadu 2012 a prosinci 2012. Současně byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 26 odst. 1 písm. f) zák. o inspekci práce tím, že nesplnil povinnost vyplývající z § 116 zákoníku práce, když zaměstnanci M.P.

neposkytl k dosažené mzdě příplatek za noční práce ve dnech měsíce listopadu a prosinci 2012.

V projednávaném případě protiprávní jednání žalobce ve vztahu k témuž zaměstnanci ve vztahu k porušení též povinností žalobce bylo vázáno na období měsíců října až prosince roku 2013 a ledna až února 2014.

Žalobcem dovolávaná zásada *ne bis in idem* je vyjádřením požadavku, aby o jedné věci ve vztahu k jedné osobě bylo jednáno a finálně rozhodnuto pouze jedenkrát. Logickým důsledkem pravomocného rozhodnutí ve věci a projevem této zásady *ne bis in idem* je pak vznik překážky věci rozhodnuté *rei iudicatae*. Pokud by tvrzení žalobce bylo důvodné, pak v projednávaném případě v důsledku pravomocného rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24.10.2013 čj. 18720/6.30/13/143, by správní řízení o deliktu žalobce v projednávané věci nemohlo být vedeno a nemohlo by být o tomto protiprávním jednání žalobce rozhodnuto. Podle názoru soudu však v daném případě pro uplatnění zásady *ne bis in idem* v souzeném případě není prostoru. Protiprávní jednání žalobce bylo kvalifikováno totožným způsobem, bylo zapříčiněno i porušením totožných povinností ve vztahu ke stejnému zaměstnanci žalobce, avšak tato obdobná protiprávní jednání nezakládají totožnost skutku. Ve vazbě na projednávaný případ nemůže dojít k dvojímu potrestání účastníka řízení za stejný skutek, což podporuje analogické ust. § 12 odst. 11 trestního řádu, podle kterého *pokračuje-li obvinění v jednání, pro které je stíhán, i po sdělení obvinění, posuzuje se takové jednání od tohoto jednání jako nový skutek*. Deliktní jednání žalobce páchané v měsících listopadu a prosince roku 2012 a v projednávané deliktní jednání téhož žalobce páchané v měsících října až prosinci roku 2013 a v měsících v lednu a únoru 2014 nenese znaky ani pokračujícího správního deliktu, neboť přes totožné skutkové okolnosti obou deliktních jednání nejsou tato jednání provázána blízkou časovou souvislostí. Na základě tohoto úsudku soud akceptuje jako zákonný závěr, ke kterému dospěl žalovaný v přezkoumávaném rozhodnutí v rozsahu jeho argumentace obsažené na str. 8. Žalobní tvrzení v této části žaloby soud vyhodnotil jako nedůvodné.

V části žaloby V., žalobce tvrdil, že v napadeném rozhodnutí je v části týkající se ukládání pokuty uváděno, že žalobce v průběhu kontroly uváděl nepravdivé a zavádějící informace, aniž by tyto skutečnosti byly blíže rozvedeny. V tomto směru shledával nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Při posuzování tohoto žalobního tvrzení krajský soud shledal, že v totožném rozsahu žalobce uplatnil v průběhu správního řízení o správních deliktech námitky zcela totožného obsahu jako je uplatněné žalobní tvrzení. Z tohoto důvodu žalovaný správní orgán se k tomuto tvrzení žalobce vymezil v odůvodnění žalobou přezkoumávaného rozhodnutí v rozsahu jeho argumentace uvedené na str. 9 tohoto rozhodnutí. Obsah správního spisu, obsah odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vytčené části dokumentují, že jako nepravdivé a zavádějící informace správní orgány vyhodnotily obranu žalobce tvrdícího, že mzdový výměr byl zaměstnancem P. podepsán. Jako další nepravdivé a zavádějící informace vyhodnotil správní orgán I. stupně rovněž skutečnosti, které žalobce vypověděl jako účastník řízení při ústním jednání a listinné podklady, které v průběhu řízení správním orgánům předkládal. V rozsahu žalobního tvrzení o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného v dotčené části soud konstatuje, že žalovaný se s těmito okolnostmi vypořádal konkrétně a dostatečně a v této

souvislosti plně odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí na jeho str. 9 a 10. Žalobní tvrzení v této oblasti soud vyhodnotil jako nedůvodné.

Žalobce se v části žaloby VI. dovolával nezákonnosti rozhodnutí o výši pokuty a uloženou výši označoval za likvidační. Rozsah a hloubka argumentace soudu o důvodnosti či nedůvodnosti uplatněné žalobní výtky je přitom přímo úměrná obecné rovině, ve které žalobce své tvrzení o likvidační výši uložené pokuty uváděl. V této souvislosti soud vyhodnotil odůvodnění výše pokuty správním orgánem I. stupně i argumentaci žalovaného tak, jak jsou obsažené na str. 9 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a na str. 10, 11 a 12 žalobou napadeného rozhodnutí, jako dostatečné a vycházející z dostupných podkladů a tím i přezkoumatelné. Na základě skutečností dokumentovaných obsahem správního spisu a v rozsahu žalobní argumentace soud neshledal, že by pokuta uložena žalobci za správní delikty byla uložena v likvidační výši a že by byla zcela neadekvátní tvrzenému pochybení žalobcem. Žalobní tvrzení v této části žaloby bylo shledáno nedůvodným.

Na podkladě ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a přihlíží k tomu, že žalovaný dosáhl v řízení procesního úspěchu, avšak náhradu nákladů řízení neuplatnil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 29. června 2017

**JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu**

Za správnost: Kovářiková